

Вікторыя СМОЛКА

Смолка Вікторыя Валер'еўна нарадзілася 22 сакавіка 1996 года ў Гародні, у сям'і медыцынскага работніка і работніка лёгкай прамысловасці. Вершы складае з маленства. Удзельніца і прызёр алімпіяд па беларускай і рускай мовах і літаратуры, а таскама лаўрэат шматлікіх гарадскіх, рэспубліканскіх і міжнародных творчых конкурсаў-фестываляў у намінацыі "Паэзія". Летам 2017 года з адзнакай "выдатна" стала выпускніцай ГрДУ імя Янкі Купалы, філалагічнага факультэта, спецыяльнасці "Беларуская філалогія" і паступіла ў магістратуру ГрДУ імя Янкі Купалы на спецыяльнасць "Літаратуразнаўства". Вершы друкуюцца ў перыёдыцы і калектыўных зборніках Беларусі, Расіі, Польшчы: у газетах: "Знамя Юности", "Перспектыва", "Гродзенскі ўніверсітэт", "Літаратура і мастацтва", "Православная газета" г. Курган (Расія); у часопісах і альманахах: "Маладосць", "На Нёманскай хвалі", "Новы замак", "Верасень", "Тэрмапілы", "Славістычныя разнастайнасці" (Беласток, Польшча), у калектыўных зборніках: "Каложскі Дабравест", "Поэзия Мегалописа" (Расія), "Берега дружбы" (Расія). Выступала з вершамі на расійскім радыё "Рансис" ў перадачы-інтэрв'ю "Зрячее сердце" і на радыё ВОС у межах конкурсу паэтаў. Аўтарка паэтычнага зборніка "Зоркаму сэрцу", выдадзенага ў серыі "Маладая паэзія Беларусі" (Мінск, 2015 г.). Стварае і дорыць дарагім людзям святочныя паэтычныя паштоўкі "З вершаняткавай дзюбкі". Першым беларускамоўным вершам называе прысвячэнне свайму "паэтычнаму Анёлу-Ахоўніку" Максіму Багдановічу і яго маці Марыі Апанасаўне "Ля магілы маці паэта", а сваім першым літаратурна-мастацкім крытыкам і рэдактарам – настаўніцу па беларускай мове і літаратуры Святлану Станіславаўну Барысік. 6 снежня 2017 г. прынята ў Саюз пісьменнікаў Беларусі (<http://pisateli.by/2017/212.pdf>). Марыць пра выданне творча-рэабілітацыйнай літаратуры для слабавідушчых і невідушчых дзяцей, выхаванцаў спецыяльных школ-інтэрнатаў. Крыніца натхнення для Вікторыі Смолкі – дабрыва, чысціня і спагада, вера, надзея, любоў і мудрасць, сям'я, родныя, сябры і проста людзі, праца і перамога, музыка і мастацтва, а таксама сустрэчы паэтычнай апякункай Дзіянай Гурцкая на міжнародным фестывалі "Белая трость" (Масква). Вікторыя піша на беларускай і рускай мовах для дзяцей і дарослых. Жыве ў Гродне.

* * *

Я – валошка, а не ружа.
Я не мора, а крынічка,
Я – Купалава дачушка,
Я – Максімава сястрычка.
Заспявае сэрца дзіўна...
Заспявае на світанку...
Ды расчуліцца Радзіма...
На пачутую вяснянку...
Так расчуліцца, як мама...
Ці як Мара-Чараўніца...
Песню родную я маю,
Каб яе красой натхніцца...

ЛЯ МАГІЛЫ МАЦІ ПАЭТА

Лісты падымаюцца ў неба,
Шуміць залатая пара,
Спяшаюцца людзі па свеце,
Ахінула зноў мітусня.
І зноў незнаёмыя твары,
Усмешкі... Бяседы гучаць.
Спяшаюцца людзі па свеце,
Каб свет наш вялікі пазнаць.
Па горадзе родным, дзе Нёман
Крыштальныя воды нясе,
Спяшаюцца людзі па свеце
І радасці прагнуць усе.
Але ёсць такія мясціны,
Дзе воблака жалю плыве.
Ідуць гарадзенцы па свеце,
Ці ўспомніць каторы яе?!
Матуля Максіма Вялікага
Пакоіцца ў нашай зямлі.
Хоць сціплую кветку пакласці
На помнік успомнім ці мы?!
...Прыбегла на Свідзельскі рынак,
Усё хачу хутка купіць.
Да маці паэта забегчы
Хаця б на хвіліну карціць.
Хацела купіць васількоў я,
Максім жа іх моцна любіў.
Ды рынак, таварам насычаны,
Ўжо кветкі такія забыў.
Я постаць знаёмую бачу,
Паэт, як жывы, паўставаў.
Няўжо ён, зайшоўшы да маці,

Над ціхай магілай стаяў?!
Схіліў галаву, нібы ў думках
Матулю жывой маляваў.
І толькі дождж, сумны, асенні,
Яму, мабыць, думкі збіваў.
І погляд яго нерухомы
Закрэслілі ніці дажджу,
Дзве ружы, дзве кветкі на помнік
З жалобаю я пакладу.
І сціплае сонца з-за хмары
Струменьчыкі вылье свае...
Спяшаюцца людзі па свеце,
Ці ўспомніць каторы яе?..

ВІНШАВАЛЬНАЯ МОВА

Віншуе агеньчык на мове святла,
Зялёнаю мовай віншуе ялінка,
Жыццё хуткапыннае мовай вясла,
Анёльскаю мовай віншуе сняжынка!
Віншуе абдымак сардэчнай рукі,
Віншуюць паштоўкі, вітанкі, званкі!
Віншуе гадзіннік на мове чакання,
А цуды віншуюць на мове спаткання!

ПАЭЗІЯ

Песня ў сэрца заляцела,
Нечаканая, жывая.
Хто прыгожы, цёплы, смелы
Тую песню праспявае?!

Нарадзіцца дапаможа,
Дапаможа жыць на свеце.
Ці не добры падарожны
Божым выпадкам сустрэты?!

Ці не тая – залатая?
Братка, Ластаўка, Вясніца
І Ахоўніца святая
Вершаванага дзяцінства?!

* * *

Шукайце дар у дабрыні,
Адзіны, Божы, незвычайны...
А музыку – у цішыні...
А шчасця голас – у маўчанні.

Шукайце ноччу зорны дождж,
А раніцай пяшчотна-снежнай
Душу пусціце басанож
Той дзіўнай... І нябачнай сцежкай...
Каб чараўніца павяла
У казку-яву за сабою,
Жывіце пошукам святла,
Надзеі, веры і любові...

КАЛЯДНАЕ

Зорна-ясная ноч,
Блаславёная казка!
Мы чакаем цябе...
Завітай, калі ласка!
Колькі Божых дароў!
Колькі цуда-здзяйсненняў!
За святочным сталом,
У святочным адзенні
Мама, тата, і я,
І бабуля з дзядулем.
Дарагая сям'я!
Мы ізноў калядуем...
Мы спяваем ізноў,
Што Хрыстос нарадзіўся.
І віншуем сяброў...
Каб усім дазваніцца,
Ад святой навіны
Каб навек парадніцца.
Нашы сэрцы – званы,
На каляднай званіцы...
А пад снегам цвітуць
У душы незабудкі -
І паштоўкі лятуць
З вершаняткавай дзюбкі...
Мой анёл у акне
Замірае сняжынкай...
І частуюць мяне
Залатой мандарынкай!

ЗДРАВСТВУЙ

Здравствуй, новый добрый день!
Здравствуй, солнышко везде!
Здравствуй, встреча без разлук!
Здравствуй, мама, папа, друг!
Здравствуй, дивной красоты

Королева Доброты!
Здравствуй, яркая удача!
Здравствуй, лёгкая задача!
Здравствуй, светлая печаль!
Здравствуй, завтрак!
Здравствуй, чай!
Здравствуй, с пенкою варенье!
Здравствуй, мир стихотворенья!

* * *

Шчасце важыць 8900.
Мілае, малочным пахне небам.
На птушынай звонка мовіць штосьць,
На пакуль таемнай маім ведам.
Дзве хвілінкі лежачы – іспыт,
Танчыць на каленях мамы хроснай –
Тое цікавей... А час святы
Навівае залатыя кросны.
Хуткія паўгодзіка – услед
Ліпеня святочнае прычасце.
8900... Хай бачыць свет:
Я на здымку абдымаю Шчасце...

Я УЖЕ БОЛЬШАЯ

Погремушка не подходит,
Дайте в руки шарик!
Мне сегодня целый годик,
Я уже большая!

Не хочу сидеть в кроватке,
А в коляске тесно!
Мне открыть бы все шуфлядки,
Что там – интересно!

Мне побегать бы за мамой
И от мамы тоже,
Когда мама с кашей манной
Да с огромной ложкой.

Мне достать бы, дотянувшись,
Хоть до первой полки,
Перевесить все игрушки
Новогодней ёлки.

Я до телефонной трубки
Доберусь повсюду!
И помадой красить зубки
Или губки... Буду!

Я машину покатаю
Да по всей квартире
И возьму я куклу Таю
С мишкой в пассажиры!

Просто так мне одиноко...
Развлеченья те же.
Мне б зайти в тайник высокий,
Где живёт одежда.

Перепрятать папин галстук,
Где посуда, в тумбу.
И зубной почистить пастой
Бабушкину шубу!

Вместо приза-утешенья
Отдаю вам шарик!
В самый первый день рожденья
Я уже большая!

* * *

Ружовыя шчочкі, далонькі, каленкі
Пад банцікам спяць тугім.
Віншую цябе з нараджэннем маленькай –
Анёлкам ужо другім!

Дзяўчынка-красуня, амаль чараўніца,
Агеньчык на ўвесь пакой,
Каб міласць святая магла нарадзіцца,
Прыняты Божы закон!

Матулін пярсцёнак – яе бранзалецік
На ручку пакуль якраз.
І радасці большай не трэба на свеце
У цёплы асенні час!

О СТИХАХ

Живу в стихах.
Плыву в стихах.
Дышу в стихах.
Пою в стихах.
Люблю в стихах.
Лечусь в стихах,
Лечу в стихах,
Как в самых чистых облаках.
И если что-нибудь не так...

Не удержала высота,
Не отогрела теплота.
И все куда-нибудь ушли.
По их следам снега прошли.
Темно когда и безголосно,
Душа заброшена, как остров,
На крошечный клочок земли –
Стихи воздвигнут целый мир
Из никого, из ничего –
И всех, и всё вернут в него!

* * *

У светлым сэрцы зноў не светла.
Ды восені не папракні.
Памерла маладое лета,
Паўсталі восеньскія дні.

Цяпер не дождж гуляе зранку,
З аблокаў крочыць на зямлю –
То вочы Маці ад світанку
Да цемры ткуць слязу сваю.

Саткаўшы, спавіваюць лісце,
Што не жадае адлятаць.
Для сонца доля – нарадзіцца,
Для цемры доля – паміраць...

НЕВІДУШЧАЯ ДЗЯЎЧЫНКА

Зусім як ранняя вясна,
Дзяўчынка – мілы стан.
Яна стаяла ля акна,
Ніхто не замінаў.

Стаяла моўчкі, а затым
На воблака сувой
Паліўся голас залаты,
Бы свежы сырадой.

Трывожным рухам да грудзей,
Схіліўшы голаў-сум,
Яна не чула, хто ідзе,
За ясным званам струн.

А спеўны вецер калыхаў
Фіранкавую ноч.
І мовай кветкаваю гай
Шаптаў у цемру воч.

...Я доўга слухаў, сквапна піў
Яе анельскі спеў –
І ад сардэчнай слепаты
Я ратаваў сябе...

СЛЕПАЯ ДЕВОЧКА

Совсем как ранняя весна,
Укутанная в шаль,
Она стояла у окна,
Никто ей не мешал.

Стояла молча, а потом
В седые облака
Полился голос, как поток
Парного молока.

Волнуюсь, пальцы теребя,
Качая головой,
Она мечтала про себя,
Не слыша никого.

И занавески от её
Дыханья поднялись.
И рожи, полные цветов,
Шептали ей "на бис".

А голос песню уносил,
Глаза мои слипал.
В тот день мне кто-то объяснил,
Что девочка слепа...

ГОЛОДНЫЙ БОТИНОК

Меня ругает вся семья,
Терпеть невыносимо!
Ну что плохого сделал я?
Я пожалел ботинок!

На завтрак кашей покормил,
Кусочком бутерброда,
И чаю тёплого налил,
Чтоб не был он голодным.

А на обед морковки дал,
Что выловил из супа.
Но почему теперь скандал
И обзывают глупым?

Я помню бабушкин совет
И мама объясняла,
Делиться нужно всем, что есть,
Большим и крошкой малой.

Со всеми, даже с голубком,
Что клювом бьёт по крыше
И с нашим дворовым котом,
Хоть он бесстыже-рыжий.

Оставить пчёлке на окне
В тарелке апельсины.
Ну почему, скажите мне,
Не любят все ботинок?

Ну чем он хуже остальных?
Ну чем кота он хуже,
Когда работал за двоих,
Перелетая лужи.

И продержался молодцом,
Не покоровшись холоду;
И вместе с братом-близнецом
Водил меня по городу!

МАМА УСТАЛА

Мама устала очень.
Мама пришла с работы.
А на часах час ночи,
А у нее заботы:
Как написать сценарий,
Новый наряд примерить.
Папа ей кофе варит...
Я босиком у двери
Сонный стою в пижаме,
Чтобы прижаться к маме.
Чтобы ее увидеть,
Чтобы ее услышать
Дома –
Не на экране...
Поцеловать глазами.
Мама обнимет сердцем...
И поцелует в сердце.
И в одеяло укутает,
И посидит две минуты.
Мама устала очень...
А на часах три ночи.

* * *

Слушай маму,
Слушай Бога,
Слушай сердце.
И во всех земных тревогах
Им доверься.
Мама любит,
Бог спасает,
Сердце видит.
И беда под небесами не обидит!

ДЕВОЧКА ПО ИМЕНИ НЕТАК

И тут, и там день изо дня
Прожить не могут без меня!
НЕ ТАК сижу,
НЕ ТАК хожу.
НЕ ТАК стою, НЕ ТАК дышу!
И говорю совсем НЕ ТО,
НЕ ТЕ очки, НЕ ТО пальто!
И улыбнулась я НЕ ТАК!
И платье НЕ В ТАКИХ цветах!
На голове НЕ ТА причёска!
Сама я НЕ ТАКОГО роста!
И слёзы НЕ ТАКОГО вкуса!
Сплошные минусы, ни плюса!
Пред вами девочка НЕТАК,
Но льётся песня сердцу в такт,
Глаза, как небо, нараспашку.
Мечты, как белые ромашки,
Душа не ведает покоя!
Но что-то живо в ней ТАКОЕ –
Чудесный облик естества...
Закрытая от большинства...
И, верно, день ТАКОЙ придёт,
Её заметят ТЕ же люди,
Кто говорил о ней НЕ ТАК
И восторгаться захотят
Весною лет её цветущих
И всем, что только ей присуще!
Походкой, образом, судьбой!
Её за ТАК поймёт любой!
И камня меткого не кинет,
Промолвит ей слова ТАКИЕ!
Огонь засветит – лёд растает...

Всё поменяются местами,
Вернувшись на свои места!
И ТО случится неспроста!
Полюбят девочку НЕТАК
И в ТОМ пальто, и в ТЕХ очках!

ВОЛШЕБНАЯ ПАЛОЧКА

Дайте волшебную палочку в руки
Не навсегда, а на пару минут.
Я отменю в этом мире разлуки.
Тёплые встречи на землю верну.
Я позабочусь о душах невинных,
Детских, ранимых, как ранний цветок.
Чистого счастья налью из кувшина
Богом отпущенных звуков и строк.
Я помогу всем помощникам верным,
Ангелам ночи, дневным и вечерним,
Сказку нести... По домам и по судьбам.
Не обижая, всем поровну людям...
На исцеление, на вдохновение.
В миг одиночества.
Дайте волшебную палочку -
ТВОРЧЕСТВО...

МОЛИТВА

Боже мой, благослови
Всех, кто свет моей любви,
Вдохновение и боль,
Всех, кто стал моей судьбой,
Жизнью, сердцем, каждым днём
И молитвой перед сном.
Боже, завтра их найди,
На рассвете награди
Самым светлым, самым добрым
Наступившим новым годом...

Я БУДУ ТЕБЯ БЕРЕЧЬ

Пусть горы не сходят с плеч –
Мы вместе – и нам не страшно.
Я буду тебя беречь,
А как, у меня не спрашивай...
Не спрашивай, просто знай,
Что наши сердца с любовью.
А это небесный знак,

Что сильные мы с тобою.
Что видим незримый свет...
И снова, и заново, заново
Всё выдержим... на высоте,
Когда наши души за руки...

О, ЯК ШЫКОЎНА ВЫ СПЯВАЛІ

Падчас канцэрту ў светлай зале,
Сярод нязвыклай мітусні –
О, як шыкоўна Вы спявалі,
Душа крыштальнай чысціні!
Вы маё сэрца сагравалі
Пяшчотнай голасу гульні.
Спявала восень побач з Вамі,
З жалейкай цішыні маёй.
І слёзы ў радаснай самоце
Ляцелі ветрам на раяль.
Я разумела, ў кожнай ноце
Нясеце вы душы крышталь...
О, як шыкоўна Вы спявалі,
Нібы ўсміхаліся – у змрок –
За цёмнай стужкай акульраў
Нібы гарэў агеньчык-зрок.
Калі насупраць Вы стаялі
І сэрцам бачылі мяне –
О, як шыкоўна Вы спявалі
Увосень песню аб вясне!
Вам падпяваў лагодны вечар...
Распавядалі мне дажджы,
Што нашу першую сустрэчу
Запомніць восень назаўжды...

* * *

Обнимайте души родные.
Эта заповедь жизни святая.
Между вами и между ними
Добрый ангел следы оставил.
Обнимайте надеждой ясной,
Что увидите снова и скоро.
Что друг другу подарите сказку –
Хоть одну, но для тех, кто дорог.
Тишиной счастливой лаская
Золотое мгновенье это,
Обнимайте, не отпуская,
Возвращайтесь... К лучикам света!

НЕ СУМУЙ

Не сумуй ты па мне, не сумуй...
Сыпле зорачкі снежныя вецер,
Мне здаецца, надзею тваю
Светлым сумама ён сыпле на плечы.

Крок за крокам... Зноў сцішыўся дзень,
Адшумелі віхурай падзеі.
Кром за крокам. І зноў для мяне
Твае песні спявае надзея.

Не сумуй пра мяне, мой анёл...
Будзем верыць у нашу сустрэчу.
Быццам мары святыя, на дол
Сыпле зорачкі снежныя вецер...

ЗАЎЖДЫ САБОЙ

Няхай усё складзецца як найлепей:
Прытулак – дома, ліпень у жыцці,
Ніколі не губляць агеньчык светлы,
Зялёнаю сцяжынкаю ісці.
І марыць, як дазволена душою,
Як песню бласлаўляе новы дзень.
Маліцца за сваё і быць сабою,
Заўжды САБОЙ! Сярод СВАІХ людзей!

* * *

Сыпле клён залатую тугу
На травы дамацканы абрусік.
Не заплакаць ужо не змагу,
Калі з Марай сваёй абдымуся.

Будзе сэрца трымцець ад святла
І пялёсткі з вачэй маіх долу
Апускаць ля святога крыла
Заблукалага верша-анёла...

* * *

Бялёсую бярозку абдымаю,
Распальваю, раскрыльваю душу,
Лісток зялёны за руку трымаю –
Не адлятаць да выраю прашу.

Але не гоіць голас мой, не грэе
Праменьчыкі бярозавых лісткаў
Зрываюцца і па скрыжальях рэек
Бягуць услед за сінім цягніком...

ВЯСНОВАЕ

Вітаецца свята вясновае,
Надзея ды кветкавы рай!
Усім пажадальным словам
Сягоння здзяйсняцца пара!
Жадаю я мілым дзяўчынкам
Маленькім – вялікіх удач,
Дарослым – любові чыстай,
Прыемных у лёсе задач.
Матулям – заўжды букетаў
Здаровых на цэлы год.
І кожнаму самай светлай
Дарогі з усіх дарог.
Жадаю, чакаю, веру,
Натхняюся і цаню.
Адчынены сэрца дзверы –
Ніколі не зачыню!

* * *

Знічаняткі кладуцца на поле
Пад нябеснаю коўдрай на золку.
Сэрца туліць да стомнай юдолі
Цёплы крыжык дзіцячых далонькаў.

І адразу так лёга, бы покліч
Па рачулцы нябеснай сцякае.
Прамяністае ззянне – намокла
Ад яго далячынь небакраю.

Мроя сонная сэрцам бяссонным
Калыханку спявае на золку.
Выцалоўвае спеў яе звонкі
Цёплы крыжык дзіцячых далонькаў.

* * *

Ніколі не будзе, як там – у маленстве –
Крылатай надзеі, фіялкавых сноў.
Хоць Мара абдыме ізноў маё сэрца,
І вершы да сэрца прытуліць ізноў.

Ніколі не будзе тых мрояў лагодных
І веры святой у загадкавы лёс.
Хоць струны жыцця не забылі акорды,
Сатканыя сонцам з анёлкавых слёз.

Ніколі пасля больш не выльецца смутак
Чысцюткі на белыя крылы ліста.
І толькі душа адляціць некранутым
Пялёсткам у неба – далоні Хрыста...

* * *

Беражыце, анёлы, анёлкаў,
Змрокам моляцца вочы да сноў,
Ахінаюцца зорамі зёлкі,
Звонка дыхае ціша званоў.

Калыханкавым голасам песня
Долу лье арабінавы сум.
На пялёстку, што ў чэраве сэрца,
Немаўляткавы лёс я нясу.

Я нясу матыльковае пёрка
Па сцяжыне, размытай дажджом.
Беражыце, анёлы, анёлкаў,
Покуль вас у душы беражом!

